

[Baunsgaard.]

Rasmussen har jo også her blandet sig i tingene, og det er han velkommen til; men jeg må nok sige, at når han gør det så kategorisk, som han gjorde det i sin tale forleden, hvor han sagde til alle os andre, til folketinget, at nu havde vi værsgo at acceptere det socialdemokratiske kildeskatsforslag, for ellers fik vi ingen merværdiskat, så fristes man næsten til med Politiken at sige: helledusseda, sikken en kraft. Jeg tror, statsministeren har haft en fornemmelse af, hvor vanskeligt det egentlig er at styre i trafikken, hvis passageren på bagsædet også vil blande sig i håndteringen af rattet. Men lad det nu blive et indre socialdemokratisk problem at få ordnet dette, formentlig på den kommende kongres. Jeg vil gerne føje til, at det ikke ville være klogt — og jeg nærer så stor tillid til statsministerens politiske vurderings-evne, at jeg tror, han ved det — at kæde de to forslag for uløseligt sammen. Det kunne jo komme til at betyde, at der herhjemme blev gennemført en skattereform uden socialdemokratiet. Det kan man lade ske; det må socialdemokratiet selvfølgelig selv afgøre.

Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at det jo er muligt, statsministeren kunne true mig og dermed formentlig det radikale venstre til at gå med til en kildeskatsordning. Jeg synes oprigtigt talt, at de konservative så ofte har prøvet den vej at true det radikale venstre, at man kunne forvente, de havde gjort den erfaring, at vi lader os ikke true. (Poul Møller: Jeg sagde også, jeg ikke troede det!). Ja men det er da udmærket. Hvis det ærede medlem ikke troede det, så kunne han måske have undladt den bemærkning. Jeg vil imidlertid gerne bekræfte det ærede medlems tillid til os; vi lader os heller ikke i denne sag true.

Den skattereform, som må komme, må selvfølgelig først og fremmest bære præg af at være tilpasset den strukturændring i samfundet, man har konstateret. Men jeg kan ikke lade være med stående over for disse drøftelser at gentage, hvad jeg tidligere har sagt, at vi skulle rigtignok også gerne se en skattereform bære præg af en langt større forenkling af skattesystemet. Det ærede medlem hr. Poul Møller

taler så meget om behovet for en administrativ rationalisering, og jeg er enig og synes i øvrigt, at det ærede medlem har fremdraget mange fortrinlige tanker omkring dette; men jeg tror, det ærede medlem skulle tænke på, om han ikke i sine bestræbelser for at medvirke til en rationalisering af skatteadministrationen kunne komme til at yde et væsentligt bidrag; hvis han også ville være med til at forenkle skattelovgivningen. Jeg tror ikke, at det ærede medlem så ensidigt skal ofre al interessen på skattelettelserne, målt i procenter. Jeg tror ikke, man skal ofre helt så megen interesse på kunstfærdige former for præmiering af den ene eller den anden form for indtjening eller opsparing, men at det ærede medlem mere skulle interessere sig for den forenkling og dermed også den begunstiggelse, som for folk, der sparer op, kunne være indeholdt deri, at vi kom bort fra nogle af alle disse individuelle fradrag. Det er jo efterhånden blevet et håbløst virvar. Jeg tror, vi skal indstille os på i de kommende skattedrøftelser også at ofre en væsentlig interesse på dette problem.

Må jeg så sige lidt om et helt andet problem, men et problem, som i allerhøjeste grad hænger sammen med vore økonomiske opgaver, nemlig det problem, der vitterlig er skabt ved, at den økonomiske udvikling, den økonomiske ekspansion, er blevet så stærk, som den er, og har medført ikke alene den fulde beskæftigelse, men en faktisk mangel på arbejdskraft.

Det lyder efterhånden som lidt af en floskel, men lad det være gentaget, for at ingen skal kunne misforstå det, at det radikale venstre så lidt som nogen anden selvfølgelig kan tro på, at nogen for alvor skulle stræbe efter at komme bort fra den fulde beskæftigelse som det væsentligste indhold i vor økonomiske målsætning. Det må den være, og det er den for os. Men det er vel alligevel et spørgsmål, om man ikke i øjeblikket — og lad det bl. a. være en hilsen til Hans Rasmussen — også i nogen grad ledet af organisationerne for stærkt udnytter det, man kalder forholdet mellem udbud og efterspørgsel. Det er vel et spørgsmål, om man ikke er på vej til i kraft af en manglende autoritet over for længtidningsproblemer at undergrave det arbejdsretlige system og det kollektive